

POUTNÍK

2.týden / 2008

zprávy z farnosti
DOLNÍ ČERMNÁ

Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ - neděle 6. ledna 2008
Svátek Tří králů

Bohoslužby v tomto týdnu :

7. ledna - Pondělí -	po Zjevení Páně - mše sv. pro děti
18.00	Dolní Čermná - za Boží pomoc a posilu v nemoci
9. ledna - Středa -	po Zjevení Páně
18.00	Dolní Čermná - za Oldřicha Samuela
10. ledna - Čtvrtek -	po Zjevení Páně
6.45	Dolní Čermná - za Josefa Winklera
11. ledna - Pátek -	po Zjevení Páně
19.00	Dolní Čermná - za farníky
12. ledna - Sobota -	po Zjevení Páně
17.00	Verměřovice - za Oldřicha Hrdinu, oboje rodiče a duše v očistci
13. ledna - Neděle -	Svátek Křtu Páně
Dnešním svátkem končí doba vánoční a začíná liturgické mezidobí.	
Dolní Čermná-	7.30 h. - na úmysl dárce
Petrovice -	9.00 h. - za Josefa Bachmana, dceru a oboje rodiče
Dolní Čermná-	10.30 h. - za Jana Hampla, manželku a rodiče – slavná, zpívaná mše svatá

Příležitost ke sv. zpovědi budete mít : *ve farním kostele se zpovídá* vždy 30 minut před začátkem každé mše svaté.

Odklizení případného sněhu okolo farního kostela v Dolní Čermné:

V týdnu od: 7.1. - 13.1. 2008 : Kunert Tomáš, Řehák Vladislav, Řehák Martin

Akce ve farnosti v těchto dvou týdnech:

pondělí	7. 1.	nácvik zpěvu na dětské bohoslužby	16.15 h.	<i>fara Dolní Čermná</i>
		mše svatá pro děti	18.00 h.	<i>kostel Dolní Čermná</i>
		náboženství pro středoškoláky	19.00 h.	<i>fara Dolní Čermná</i>
středa	9. 1.	biblická hodina	19.00 h.	<i>fara Dolní Čermná</i>
čtvrtek	10. 1.	Dětské klubíčko	9.00-11.00 h.	<i>fara Dolní Čermná</i>
pátek	11. 1.	farní knihovna	16.00 -17.00 h.	<i>fara Dolní Čermná</i>

Ty jsi cesta

dej, ať po této cestě alespoň vykročím.
Kam vede? To žádné oko nevidělo a žádné ucho neslyšelo. důležité je , abych se na cestu vydal. Pak začnu tušit, jaké je ve tvém životě

skryto tajemství. Děkuji ti, že patříš k putujícímu Božímu lidu. Ty ho vedeš.
Ty jsi má cesta.
Dej, ať stále jdu – po tvé cestě.

Vzpomínky z Afriky

Jednou o Vánocích, nedlouho před půlnoční, najednou přiběhl zpocený a udýchaný mladý muž, padl přede mnou na kolena, což není zrovna jejich zvykem, a prosil mě o pomoc: "Otče, moje žena má rodit, ale nějak to nejde, musí do nemocnice, prosím odveďte ji tam. Bude to naše první dítě."

Nebylo by to sice poprvé, co bych někoho vezl do nemocnice, vzdálené asi půldruhé hodiny jízdy od fary, ale za necelou půl hodinu měla začít slavná mše svatá. Nastala chvilka horečného uvažování. Na pláni za kostelem je asi tak dva tisíce lidí čekajících na obřad, vrátit se mohu nejdříve za tři čtyři hodiny, a když už to nebude půlnoční, počkají na mě? Promluvil jsem s mými poradci, staršími jednotlivých rodů a vysvětlil jsem jim naléhavost situace. Jednohlasně řekli: "Ano, otče, jeďte, někdo by mohl zemřít, a to se nesmí stát." Podíval jsem se po zástupech lidí, všichni už věděli, co se děje a upírali na mě své oči. Cítil jsem, že si opravdu přejí, abych jel a zachránil ohrožené životy. Bylo hrobové ticho a do tohoto ticha jsem jen řekl: "Jedu zachránit životy, a Ježíšek se narodí." Tak jak jsem byl /.../ jsem sedl do džípu v doprovodu mladého muže a sjeli jsme dolů z kopce, kde už na nás čekala rodička, celá zkroucená bolestí, s mladou dívkou, která ji doprovázela.

Jeli jsme nejdříve velmi pomalu, protože cesta byla samý hrbol a výmol, no nic příjemného pro takové cestující. Auto místy až nesnesitelně kodrcalo a hrkalo, ale díky tomu se stalo něco, co bych ani v nejmenším nepředpokládal. Asi po půl hodině jízdy se

najednou ozvalo bušení na okénko, křik a dívka vzadu gestikulovala. Manžel ženy, která měla rodit, seděl vedle mě.

Položil ruku na volant a řekl, že zjistí, co se vlastně děje. Zastavil jsem a zbledl v tom okamžiku zároveň, protože zezadu se ozval pláč a křik novorozeněte. Neměl jsem s porody žádné zkušenosti, myslím, že ani manžel mladé maminky či dívka z jejího doprovodu. Mohlo se ještě leccos stát. Ale nestalo, dopadlo to s Boží pomocí dobře, a když jsme se vydali nazpátek, domorodé osazenstvo už jen samou radostí pískalo, výskalo, jeden přeskřikoval druhého. /.../ Její manžel mě poprosil, abych je zavezl domů, že mi dají kozu. To je na africké poměry velký dar.

Vystoupil jsem z auta a řekl jsem jim: "Já jsem pomohl vám, vy teď pomůžete mně." Hleděli na mě s otevřenými ústy, bez představy, co asi tak můžu chtít. Ale nasedli znovu do džípu a společně jsme vyjeli na kopec mezi jásající a čekající davy lidí. Maminku s jejím novorozenětem jsem odvedl k dřevěné chýšce, posadil na slámu a jejího manžela k ní "instaloval" jako Josefa. Začala dítě kojit a v tom okamžiku jsem si myslel, že zahřmělo, protože stovky a stovky lidí zajásaly a začaly zpívat "Narodil se Kristus Pán, veselme se..."

Ke skutečným jesličkám jsem si oblékl roucho a začal se mší svatou jednu hodinu po půlnoci. Děti a dospělí chodili před tuto /.../ rodinu a dávali jí jablíčka, banány, bonbony. Bylo to dojemné, krásné. Jak se vydařily tyhle Vánoce, na to do smrti nezapomenu.

Z knihy "[V Africe mi říkali Sípho](#)", Zdeněk Čížkovský

Recept pro všechny

Vezme se 12 měsíců, pořádně se očistí od všeho škarohlídství, chamtivosti, puntičkářství a strachu.

Každý měsíc se rozkrájí podle potřeby na 29, 30 nebo 31 dílů, takže zásoba stačí na celý rok.

Každý den se upravuje takto: Vezme se jeden díl práce, dva díly dobré nálady a humoru, přidají se tři vrchovaté lžíce optimismu, pořádná porce důvěry v Boha, čajová lžička snášenlivosti, zrnko trpělivosti a špetka taktu.

Celé se bohatě zalije láskou!

Takto zhotovené se ozdobí kytičkou pozornosti, servíruje se s milým úsměvem a se slovem vonícím přátelstvím.

Dobré chutnání!